

DE PAARDENDIEF

GASTVRIJ HOLLAND

Waren in de Canadeesche vlakten op jacht naar paardendieven, constabel la Mancha en ik. Het toezicht op paardendieven was speciaal toevertrouwd aan ons regiment bereden politie van Noordwest-Canada. Ik ben niet groot van persoon, la Mancha daarentegen is een reus van een vent; ik ben evenwel zijn meerdere, want ik ben korporaal, terwijl mijn maat slechts gewoon agent is. De paardendief, dien wij najoegen, was een zekere Koerner.

We reden zuidwaarts langs een smallen weg en keken overal scherp rond naar eenig spoor. We verwachtten de afdrukken van paardenhoeven te vinden en waren zeer verwonderd, toen we in plaats hiervan, de voetsporen vonden van een mensch, een in deze uitgestrekte velden zeker ongevoelbaar verschijnsel. We namen nauwkeurig de voetindrukken op en kwamen tot de volgende conclusie:

Den vorigen avond was een blanke man dezen weg gegaan, komende van Regina, ons hoofdkwartier en zich begevende zuidwaarts naar de grens der Vereenigde Staten. Hij droeg groote laarzen van hetzelfde model als de onze; hij was dus klaarblijkelijk ook een politieman. Voorts torste hij een bundel op zijn rechterschouder, was zeer vermoeid en had pijnlijke voeten. Alles was ons duidelijk: 't was een deserteur! Hij was fors en miste aan den rechterschouder al zijn teenen. Er was slechts één man in ons korps die zulk een gebrek had en dat was la Mancha's broer.

Tot nog toe had geen van ons beiden een woord gesproken. La Mancha keek mij van terzijde scherp aan, als wilde hij uit mijn gelaatstreken lezen of ik besloten was zijn broeder

EEN BELGISCHE VLUCHTELING met zijn twee kinderen te Teteringen bij Breda. (foto Mej. A. Kleijmans).

terwijl hij fluisterend met hem sprak. Ik gaf de beide paarden aan Lane met verzoek hen op stal te brengen en voegde me toen bij de beide broeders.

„Wel Bob,” zei ik, „jonge dwaas, wil jij deserteeren met een open wond aan je voet!”

„Ik moest wel, brigadier!” De jongeman barstte in snikken uit.

„Waarom?”

„Brig!” La Mancha keerde zich tot mij, „Bob zegt dat hij een meisje liefheeft, die hier even over de grens woont, een vijf mijlen van hier. Haar moeder wil haar noodzaken te trouwen met Koerner, den paardendief, juist den man dien wij aan het zoeken zijn. Wat zullen we doen?”

„Mijn jongen,” ik legde mijn hand op Bob's schouder, „jij bent mijn gevangene. Ik ben verplicht je morgenochtend naar de kazerne terug te brengen.”

„Nou,” zei ik tegen La Mancha, „neem je broer mee naar ons slaapvertrek, terwijl ik even naar de paarden ga zien!”

„Aha, zijn broeder!” herhaalde een stem van uit het huis. Het was Lane, die ons onderhoud gehoord had. De schurk wist nu de geheele geschiedenis en zou niet nalaten tegen ons te getuigen als we den deserteur lieten ontsnappen.

Ik was verdrietig gestemd over deze gebeurtenis en moest er, terwijl ik naar den stal ging en tijdens onzen maaltijd voortdurend aan denken.

Toen het tijd was om te gaan slapen, vroeg ik aan Bob of hij zijn woord wilde geven om niet te ontvluchten, doch dit weigerde hij beslist. Toen sloot ik een zijner handen in een boei, waarvan ik het andere eind om mijn eigen pols bevestigde, deed den sleutel in een der zakken mijner jas, die ik aan het andere eind der kamer hing en aldus onafschiedelijk aan mij verbonden, deelde de deserteur met mij de legerstede, waar ik weldra insliep.

Tegen den morgen werd ik uit mijn slaap gewekt door een revolverschot vlak bij mijn oor en zag ik mijn gevangene op den rand van de krib zitten, zijn linkerhand nog steeds

WAAR IS MOEDER? Foto te Teteringen bij Breda, door Mej. A. Kleijmans genomen.

EEN TIJDVERDRIJF. Belgische vluchtelingen aan 't kaartspel te Teteringen. (foto Mej. A. Kleijmans).

na te jagen en gevangen te nemen. Ik zei niets en wij volgden den weg door het voetspoor aangegeven. Tegen den avond bereikten we de Aspen-heuvels, waar zich een posthuis bevond.

„Aha!” riep la Mancha uit. „Hier kunnen we uitrusten. Ik zal ze eens even wekken.” En zijn revolver te voorschijn halende, deed hij eenige schoten in de lucht, wat voor den postmeester Lane, een teeken moest zijn om open te doen. Natuurlijk had de schurk (daarvoor hielden we in het corps La Mancha) dit alleen gedaan, om zijn broeder, dien hij meende dat zich in het posthuis bevond, een waarschuwing te geven.

„Vertrouw je mij niet?” vroeg ik, „steek je revolver op!”

„Neem me niet kwalijk,” antwoordde La Mancha nederig en bergde zijn revolver weg. „Ik vertrouw je wel, brig. Maar als je mijn broer hier vindt met Lane als getuige zul je genoodzaakt zijn hem te arresteeren als deserteur.”

„Laat dat maar aan mij over,” zei ik, terwijl wij op het huis toeliepen, waar de postmeester in de deuropening stond om ons te ontvangen.

„Wel,” zei ik, „wat is er voor nieuws?”

„How Thermogonisch (welkom soldaten!)” riep hij in de taal der daar wonende Indianen-stammen. „Op zoek naar deserteurs, heeren?” ging hij voort, grinnikende in zijn rooden baard. „Ik heb er hier een in huis! Ik ben altijd bereid de politie te helpen!”

„Dank-je! Constabel,” zei ik tot mijn maat, „ga naar de achterdeur, opdat hij niet kan ontsnappen.”

„Ik heb de achterdeur gesloten,” grinnikte Lane.

„Gauw!” schreeuwde ik, „kijk of hij achter niet door de ramen ontvlucht!”

Mijn stem klonk luid genoeg om door den deserteur een mijl ver gehoord te worden. La Mancha verwijderde zich, ik riep hem terug.

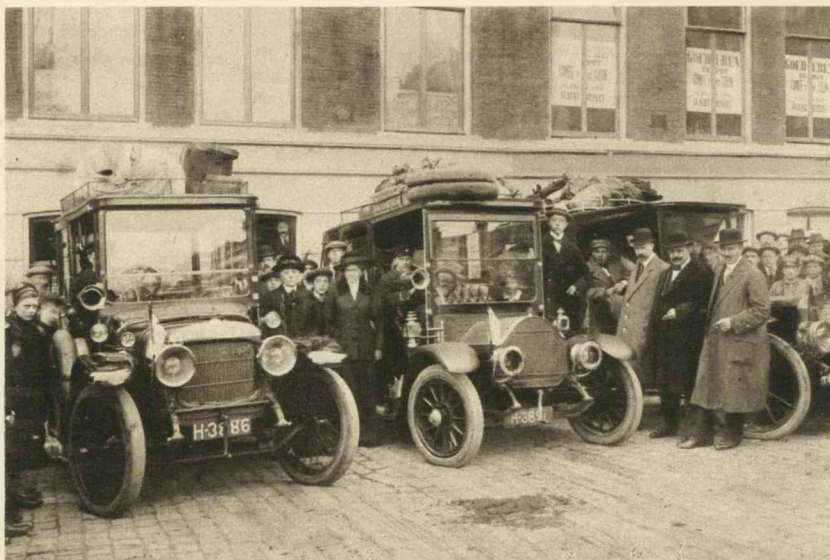
„Constabel!” — „Ja brig!”

„Als de deur op slot is, breek haar dan open, zoek het huis door naar den deserteur en breng hem hier!”

Het oponthoud door deze order gaf den deserteur twee minuten tijd om te ontvluchten, doch blijkbaar had Lane ook de ramen afgesloten, want de voordeur werd geopend en de deserteur kwam naar buiten om zich over te geven.

In den afgeloopen winter waren Bob zoo werd hij onder de kameraden genoemd, bij een strenge nachtvorst de teenen van zijn rechterschouder afgevroren. De wond was nog steeds niet genezen en gedurende de voetreis van tweehonderd mijlen weer opengegaan wat hem onduldbare pijnen veroorzaakte.

La Mancha was afgestegen en ondersteunde zijn broeder,

NAAR DE GRENZEN. Het vertrek naar de grenzen van 3 auto's met brooden, rijst, dekens enz., ter lentiging van den nood van Belgische en andere slachtoffers van den oorlog.

aan mijn rechter gebonden en hieraan hard trekkende. Hij had mijn revolver weten machtig te worden en vuurde hiermede in een duister hoek van de kamer. In mijn half slaperigen toestand kon ik mij het gedrag van Bob niet voorstellen.

„Maak de boei los, gauw!” fluisterde hij. „De sleutel ligt hier op den stoel! Snel!” En tegelijkertijd opspringende schreeuwde hij al vurend „Handen op! of ik schiet jullie dood!”

Ik had ondertusschen de handboei ontsloten en Bob, nu bevrijd, liep naar het midden der kamer.

„Steek licht aan, gauw, brig! anders ontsnappen ze!” riep hij mij toe.

Ik ging naar de tafel, ontstak een lucifer en hiermede de lamp en nu begreep ik eerst goed wat zich hier afgespeeld had.

Terwijl ik sliep, had la Mancha den sleutel der handboei uit mijn zak gehaald en zijn broeder in vrijheid gesteld, opdat deze zijn meisje kon redden. Hij wist dat dit voor mij een zware straf ten gevolge zou kunnen hebben en daarom had hij zichzelf in de boei gesloten en hiermede alle gevolgen voor zijn rekening genomen.

En terwijl hij lag te denken over de treurige maanden van gevangenschap, die zouden volgen, zag hij eensklaps de postmeester Lane naar binnen sluipen, een luik in den vloer openen, waaruit een man te voorschijn kroop. Toen had mijn trouwe maat mijn revolver gegrepen en op de beide mannen gevuurd.

Nu, bij het licht der lamp zag ik beide mannen in een hoek neergehurkt zitten, de handen omhoog. De een was Lane, de ander Koerner, de paardendief, dien we reeds lang tevergeefs in de prairiën gezocht hadden. Den volgende dag vond men in de stallen van Lane genoeg gestolen paarden om de schuld der beide bandieten vast te stellen.